

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Reintje De Vos

Hendrik <Van Alkmaar>

Haarlem, 1826

Reintje komt en blijst te Malapertus.- Nieuwe misdaden tegen Lampe, den haas en Bellijn, den bok.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62132)

REINTJE komt en blijft te Malapertus. —
Nieuwe misdaden tegen LAMPE en
BELLIJN.

REINTJE hield zich als of hij zeer bedroefd was, ja meer dan men gelooven zoude over het affcheid van LAMPE (de Haas). „O LAMPE! kermde hij, zullen wij dan moeten scheiden. Ik bid U, wil bij mij blijven, en BELLIJN, mijn vriend de Ram! gij beiden hebt mij nog nooit vertoornd; gij moogt mij wel iets verder vergezellen. Gij zijt van eenen deugdzaam levenswandel, buiten opspraak, goedertieren en bemind bij alle dieren; ook kerkelijk en zedig; gij leeft zoo als ik deed, toen ik kluizenaar was. Gij houdt u bij gras en kruiden, en stilt daarmee uwen honger, zonder naar vleesch of brood of andere spijzen om te zien.”

Met zulk eene vleitaal heeft hij deze beide onnoozele halzen verschalkt; zij gingen met hem voort, tot dat zij bij zijn kasteel *Malapertus* kwamen.

Toen REINTJE voor den ingang kwam, zeide hij: „Neef BELLIJN, gij zult wel eenigen tijd hier alleen moeten blijven. Ik zal naar binnen gaan; LAMPE zal mij vergezellen; bid hem, dat
hij

Lampe ſhal ingân mid mi.
 Biddet Lampen, dat he trôftlik fy
 Mineme wive, de ligte bedroved is,
 Unde nog droviger werd wêrden, dat is wis,
 Wan ſe dit werd regt forftân,
 Dat ik mot pelegrimazie gân.
 Fele fôte wôrd Reinke brogte,
 Up dat he, deſſe twe bedregen mogte:
 Dit was fyn upſate unde al fyn fin,
 Unde nam ſus Lampen mid ſik in.
 Dar lag de foſfinne in forgen bedrungen
 Mid den klenen beden jungen.
 Se en menede nigt, dat Reinke de foſ
 Fan dem koninge kweme lôs.
 Men do ſe Reinken ſus ſag komen,
 Unde ſe den rânzel hadde fornomen,
 Pelegrimen-wiſe mid ſho un ſtav,
 Hyr hadde ſe grôt wonder av.
 Se ſprak: ſägget mi, leve Reinard,
 Wo is it ju gegân in deſſer fârd?
 He ſprak: ik was in deme hove gefân,
 Dog willigen lêt mi de koning gân.
 Ik mot nu wâſen pelegrim:
 Wente Brûn, de bare, unde Ifegrim
 Sint borge geworden bede for mi.
 De koning hävt uns, dank hävve hi!
 Lampen gegeven in regter fôn,
 Unſen willen mid òm to dôn.
 De koning fulven ſprak mid beſhêd,
 Dat Lampe de was, de mi forrêd.
 Hyrumme ſägge ik ju, frouwe Ermeline,
 Lampe is gewêrd groter pine;

Ik

hij aan mijne vrouw een troostelijk woord geeft, deze is zoo ligt getroffen en zij zal vooral niet weinig bedroefd zijn, wanneer zij verneemt dat ik in bedevaart moet gaan."

Zulke zoete woorden gebruikte hij om beiden te bedriegen. Hier loerde hij met opzet op, en deed LAMPE met zich naar binnen gaan.

Aldaar lag vrouw ERMELIJNE met hare twee jongen in kommer en zorg. Zij dacht niet, dat REINAART door den Koning ontslagen zou worden. Toen zij hem zoo uitgedoscht zag binnen komen met male en staf en met laarzen als een Pelgrim, verwonderde zij zich ten hoogste.

Zij zeide: „Zeg mij toch, lieve REINTJE, hoe is het u gegaan op deze reis?" Hij antwoorde: „Ik was gevangen aan het Hof, doch de Koning heeft mij goedwillig laten vertrekken. Ik moet nu als Pelgrim in bedevaart gaan. BRUIN en IZEGRIM zijn borg voor mij gebleven en de Koning heeft ons, dank moge hij hebben! LAMPE, tot eenen blijk zijner gunst, aan ons gegeven, om met hem geheel naar onzen wil te handelen. De Koning zeide zelf, dat LAMPE het was, die mij verraden had. Ik zeg het u, vrouw ERMELIJNE! LAMPE heeft het aan ons verdiend, en ik ben met reden op hem vergramd.

Ik bin up Lampen so regte gram.
 Do Lampe desse wörd fornam,
 Was he forféred, unde wolde fiên;
 Men dat en mogte öme nig't befhen,
 Wente Reinke hävt öme undergân
 De pörten, unde grêp öme an
 By finer kälen gans môrdliken.
 Lampe rêp lude grefeliken:
 Helpet, Belyn! des is nu nôd!
 Desse pelegrim stait na mineme dôd!
 Men kort was gedân dit gefhrei,
 Reinke bêt öm den hals entwei.
 Alsus entfeng he finen gast.
 He sprak: ga wi äten mid der häft!
 It is tomalen ein gûd fät hafe!
 Wat f'holde ik anders dôn desseme dwafe?
 Düt hävve ik öme lange nagedragen:
 He werd nu nig't mër over mi klagen.
 Reinke, fine kinder, unde fyn wyv
 Eten en plükken fus Lampen lyv.
 Wo faken sprak do de fosfinne:
 Dank hävve de koning unde koninginne!
 God geve ön beiden gude nagt,
 De uns fus wol hävven bedagt
 Mid desser spife gûd unde fät!
 Reinke sprak: ätet men bät,
 It rekket wol to, hyr is genôg;
 Ätet ju sad up juwe gefôg.
 Al f'hal ik it ök fus fulven halen,
 Se moten't dog intläste betalen,
 De Reinken befäggen un forklagen.
 Fru' Ermelyn sprak: nog mot ik fragen,

Wo

Zoodra LAMPE dit vernam, werd hij zeer ontsteld en wilde vlugten; maar dit mogt hem niet gebeuren. REINTJE sneed hem den weg naar de deur af en greep hem moorddadig bij de keel. LAMPE schreeuwde: „ Help BELLIJN! De Pelgrim wil mij vermoorden!” maar dit geschreeuw hield spoedig op. REINAART beet hem de keel af.

Zoo onthaalde hij zijnen gast. Hij sprak: „ Laat ons hem spoedig opeten! het is een goede vette haas; wat zouden wij ook anders met den gek doen! Ik heb het hem reeds voorlang toegedaht; hij zal nu niet meer over mij klagen.”

REINTJE, zijne vrouw en de kinderen plukten en aten LAMPES lijf met smaak. Hoe dikwijls zeide ERMELIJNE: „ Dank zij den Koning en de Koningin! Hun zij eenen goeden nacht toegewenscht, om dat zij ons zoo met deze lekkere vette spijs bedacht hebben.”

REINAART hervatte: „ Eet nu naar wil, daar is genoeg, voor elks behoefte. Al moet ik er zelf om op uit gaan, zij, die REINTJE beschuldigen en verklagen, moeten op het laatst toch het gelag betalen.”

ERMELIJNE zeide: „ Ik moet het wel vragen, hoe geraaktet gij toch uit den kerker en vrij?”

REINTJE zeide: „ Het zou te veel tijd weg nemen,

Wo worde ji lös unde kwyt?
 Reinke sprak: dat neme fele tyd,
 Sholde ik dat alle fäggen mogen,
 Wo ik den koning hävve bedrogen,
 O'k des geliken de koninginne,
 So dat de frundfhop is gans dünne
 Twifhen uns, dat wêt ik wal,
 Unde nog kranker wërden fhal.
 He werd mi heten falfhe wigt,
 Wan he de wårheid to weten krigt.
 Krege he me wedder in gewöld,
 He neme for mi nèn fülver nog gold.
 Ik wêt it, he wil mi folgen drade,
 He fholde mi dôn nene gnade,
 Is it, dat he mi wedderkrigt,
 He lät mi ungehangen nigt.
 Wi möten hen in Swavenland,
 Dår wi fin fus unbekand,
 Unde möten dår hõlden des landes wife.
 Help, dår is fo fõte spife!
 Hõn're, göse, hafen unde kaninen,
 Dadelen, fukker, figen un rofinen!
 Dår fint fele fõgele klèn un grõt;
 Mid eijeren un botteren bakket men dår dat bröd.
 Dår is gûd water rein unde klår;
 Help, wat fõte un funde lugt is dår!
 Dår fint fifhe, de heten gallinen,
 De fmäkken bät wan jennige rofinen,
 O'k welke andere alfe *auca*,
Pullus, *gallus* unde *pauca*.
 Dit fint alle fifhe fan minen dingen,
 Dår dårv ik nigt depe int water na springen.

So-

Indien ik u verhalen wilde hoe ik den Koning en de Koningin bedrogen heb. Ik weet het, dat de vriendschap tusfchen ons op een losfen voet ftaat, en dat het nog erger zal worden. Hij zal mij een valschaard noemen, wanneer hij de waarheid te weten komt, en kreeg hij mij op nieuw in zijne magt, dan ontfloeg hij mij voor zilver noch goud. Ik weet het, hij zoude mij vervolgen en geene genade bewijzen. En krijgt hij mij, dan laat hij mij ophangen. Wij moeten naar *Zwaben* verhuizen. Daar zijn wij geheel onbekend en moeten ons naar 's lands wijze fchikken. Daar is veel goeds te eten: hoenders, ganzen, hazen en konijnen; verder: dadels, rozijnen en zoete vijgen; veel gevogelte, klein en groot; brood met boter en eijeren gebakken; frifch water, helder en klaar en welk eene zoete en gezonde lueht. Daar is een visch: *Galline* geheeten, die is zoo zoet als de druif, en bovendien andere met vreemde namen.

Dit zijn de visfchen waarnaar ik haak; men behoeft er niet erg om te water te gaan, en zulke visch at ik, bij de orde, toen ik kluizeenaar was.

Zie vrouw! willen wij in vrede leven, dan moeten wij derwaarts gaan en gij moet mede.

Opdat gij dit beseffen moogt, zeg ik u, dat de Koning mij alleen daarom liet gaan, omdat ik hem den grooten fchat beloofde, welken Koning *EMMERIK* bezat; ik verwees hem naar *Krekelput*, maar al zocht hij daar nog zoo lang, hij zal er geen duit vinden. Hij zal zich erg vertoornen,

Sodane at ik in deme orden,
 Do ik klüfenër was geworden.
 Sèt, fruwe, wil ji leven in frede,
 Dår wil wi hen, ji möten mede.
 Up dat ji it regt forstån:
 De koning lèt mi hyrumme gân,
 Dat ik òm louede deu groten fhat,
 Den Emerik, de koning, besat.
 Ik wifede òm hen to Krekelpüt,
 Men he findet dår wer dat nog düit,
 Al fogte he dår òk jummermere.
 Hyrumme were he fik tornen fere,
 Alse he fik find bedrogen.
 Wat mene ji, wo mannige fhone logen
 Dat ik dår sprak, èr ik entging?
 Ik was nouwe, dat men mi nigt en hing;
 Ik en lèd ok ny mere nôd,
 O'k en krêg ik ny de angeft so grôt,
 Alse ik dår fôr minen ogen fag.
 It ga mi hyrna, wo it òk mag,
 Ik en late mi dår nigt mër tōraden,
 To komende in des koninges gnaden.
 Ik hævve minen dumen üt fineme mund —
 Dank hævve myn subtile fund!
 Frouwe Ermelyn sprak altohand:
 Shole wi nu tèn in ein ander land,
 Dår wi älende unde frömde weren?
 Hævve wi dog hyr, wat wi begëren,
 Unde ji fint mäster fan juwen geburen.
 Worumme wolde ji dån dat äventuren,
 Unde nemen dat unwisse for dit gude?
 Wi mogen hyr leven mid fekerer hude;

Un-

wanneer hij zich bedrogen ziet. En hoe vele mooie leugens heb ik hem op den mouw gespeld, voor ik het ontkwam; ja, het was met moeite, dat ik den strop ontging. Nooit was ik in grooteren nood; nooit was ik zoo beangst, daar ik den dood voor oogen zag. Het ga dan ook hoe het ga, ik zal nooit trachten op nieuw in 's Konings gunst te komen. Ik heb thans, dank zij mijne slimheid, den duim buiten zijnen mond."

Vrouw ERMELIJN zeide vervolgens: „Zullen wij nu naar een ander land gaan, waar wij ongelukkig en vreemd zullen zijn? Hebben wij hier niet alles, wat wij kunnen begeeren, en zijt gij geen meester van uwe bureu? Waarom zouden wij dit goede in de waagschaal stellen en het onzekere boven het zekere verkiezen? Wij mogen hier gerust leven; ons kasteel is sterk en vast;

Unse borg is jo gûd unde fast ,
 Al wolde uns dôn de koning overlast ,
 Unde lade mid magt tō desse strate :
 Dâr sint so fele findelgate ,
 Wi wolden entkomen ane finen dank ,
 Wenten wi weten hyr mannigen gang .
 Dit wete ji wol hêl unde al ,
 Êr uns de koning fangen s hal
 Mid magt , dâr s holde fele tōhoren .
 Men dat ji ôme hâvven gesworen ,
 To faren fêrne over-mêr ,
 Dat sülve bedrovet myn hârte fêr .

Reinke sprak by groter truwe :
 Bedrovet ju nigt , myn leve fruwe !
 Bâter gesworen , dan forloren !
 Mi fâde eins en wys man hyrbeforen ,
 Dâr ik mi bigteswys mede bereid ,
 He fâde , dat en bedwungen eid —
 Dat de were nigt fele wêrd ;
 He hindert mi nigt enen kattenstêrt —
 Den eid mene ik — forstât mi regt !
 Ik blive hyr , so ji hâvven gefâgd .
 Ik hâvve to Rome nigt fele forloren ;
 Ja , hadde ik ôk tein eide gesworen ,
 Ik en kome ôk nummer tō Jerusaleem .
 It is mi alle nigt bekwêm ;
 Ik blive hyr na juweme râd .
 Ik mogte it finden wol so kwâd
 Dâr ik kweme , alse ik it hyr lete .
 Wil mi de koning sus in fordrete
 Bringen , seker , des mot ik wagten !
 Al is he mi to stark fan magten ,

Nog-

al wilde de Koning ons overlast doen, en ons belegeren langs den grooten weg, daar zijn vele sluip- en zij-wegen, waardoor wij hem zijnes ondanks ontwijken kunnen. Gij weet dit ten volle en er zal veel toe noodig zijn, voor hij ons zal kunnen vangen. Dat gij het hem gezworen hebt om over de zee te zullen gaan, dit is het ergste.”

„Beste ERMELIJNE, — hernam REINTJE — in liefde, bedroef u daar niet over; het is beter gezworen dan verloren. Eens leerde mij een wijs man, bij wien ik in de biecht kwam, dat een gedwongen eed niets beteekent. De eed, te weten, dien ik aan den Koning gezworen heb, hindert mij niet voor de waarde van een kattenstaart.

Ik zal hier blijven, zoo als gij het wilt. Ik zal bij de reis naar *Rome* niet veel verliezen, en al had ik ook tien eeden gezworen, ik ga niet naar *Jeruzalem*. Ik blijf hier naar uwen raad; wij zouden het, waar wij kwamen, erger vinden, dan wij het hier lieten, en wil de Koning mij in het verdriet brengen, dit moet ik afwachten. Al is hij sterk en magtig, wanneer ik hem wil bedotten, dan kan ik hem zulk eenen zotskap met bellen opzetten, als ik maar wil. Ik deed hem voorheen veel ondeugds, doch als hij het zoekt, zal hij het nog erger vinden.”

Nogtan, wan ik öm wil bedoren
 Wil ik öme anhängen klokken mid oren.

Ik do öme kwäd, dat nigt en dogt,
 He fhal arger där finden, wan he it fogt.

Bellyn stund buten, un begunde to kiven,

He röp: Lampe! wil ji därbliven?

Komet jo wedder, unde latet uns gån!

Do Reinke dit hadde forstån,

He ging üt, unde sprak also:

Bellyn, Lampe de büit ju to,

Latet ju dat nigt fyn towedderen,

He is fër frolik mid finer medderen.

Dit fholde ik ju laten forstån.

Ji mogen wol sagte förhégån.

Myn wyv, de fyn medder is,

Lät öm nog nigt gån, dat is wis.

Bellyn sprak; wat was dat gerogte,

Do Lampe so röp, al dat he mogte:

Bellyn! helpet mi, Bellyn!

Wat dede ji öme do an for pyn?

Reinke sprak: horet mi regt!

Do ik för mineme wive hadde gefägd,

Dat ik mot wandern over sê,

Do krêg se alderwägen wê,

Dat se lange beswimed lag.

Do unse frund Lampe dit gefag,

Do röp he: helpet Bellyn! des is nód,

Edder myn medder blivt nu död!

Bellyn sprak: dème sy, wo dème sy,

He röp jo fër drövliken to mi.

Nèn, sprak Reinke, ik sägge't forwâr,

Lampen fhadet nigt ein hâr.

BELLIJN stond buiten het hol en werd ongeduldig. Hij riep: „LAMPE! wilt gij uitblijven? kom terug en laat ons gaan!”

REINTJE dit hoorende, kwam buiten en zeide: „LAMPE laat u zeggen, dat gij hem niet tegen moet vallen. Hij is vrolijk bij zijne neefjes, dit moest ik u zeggen. Gij kunt wel zacht vooruit gaan. Mijn wijf, die zijne moei is, wil hem nog niet laten vertrekken.”

BELLIJN vroeg wat het gedruisch beteekende, toen LAMPE zoo uit al zijne magt had geschreeuwd: „BELLIJN! BELLIJN! help mij! Hebt gij hem toen pijn aangedaan?”

REINTJE zeide. — „Hoor! toen ik aan mijne vrouw gezegd had, ik moet over zee in bedevaart gaan, toen werd zij zeer ontsteld en viel in flauwte. Zoo dra onze vriend LAMPE dit zag, riep hij: Vriend BELLIJN! hier is nood, help! anders zal mijne moei het besterven.”

BELLIJN hernam: „Het moge zoo zijn, maar LAMPE riep zoo jammerlijk tot mij.” „Ach neen! — zeide REINTJE — ik verklaar het u, LAMPE lijdt aan geen haar leeds. Ik wilde liever,

ver,

Ik wolde lever, dat mi miskweme,
Êr dat Lampe fhaden neme.

Reinke sprak: Bellyn, hørde ji òk dat,
Dat mi de koning gisteren bad,
Dat ik òme ein pàr breve fhreve?
Wille ji se òme bringen, leve neve?
Se sint gefhreven unde berèd;
Shòn ding hævve ik darin gefät.
Lampe is frolik utermaten;
Ik mot òme wat betämen laten.
He is mid finer medderen to sprake;
Se fäggen fuste welke òlde fake,
Se äten, un drinken, un sint fro;
Dewile fhrèv ik de breve also.

Bellyn sprak: leve Reinard,
Wan de breve wol bleven forwàrd,
Wat hævve ik, dár men dé instäket,
Up dat de segele nigt tobräket?
Reinke sprak: Ik wet wol råd,
De ränzel is dárto nigt kwäd
Fan Brunen felle, dèn ik drög;
De is wol digt un stark genög:
Dár wil ik de breve ju läggen in.
Dàrav krige ji gròt gewin
Fan deme koning, unfeme heren.
He werd ju òk entfangen mid eren,
Unde fholen òme fèr wilkomen fyn.
Dit lövede al de ram Bellyn.

Reinke ging hastigen wedder in,
Unde nam den ränzel, unde stak darin
Lampen höved, dèn he hadde forbéten.
Men dat en moste Bellyn nigt weten,

Dat

ver, dat ik zelf moest lijden, dan dat LAMPE iets kwaads overkwam."

Hij vroeg verder: „BELLIJN, hebt gij het niet gehoord, dat de Koning mij gisteren verzocht, om aan hem twee brieven te schrijven. Lieve Neef! Wilt gij ze wel aan hem overbrengen? Zij zijn geschreven en gezegeld; ik heb er fraaije zaken ingezet; LAMPE is vrolijk, uitermate; ik heb hem zijnen wil gegeven; hij praatte met het gezin over oude zaken en wat ze zoo al aten en dronken; hij was blijde, en zoo heb ik intusfchen de brieven geschreven."

BELLIJN zeide: „Ja, lieve REINAART, als ik de brieven maar wel bewaren kan, maar waar zal ik ze insteken, zoo dat de zegels niet breken?"

REINTJE hernam: „Ik weet wel raad; de randfel of male uit het vel van BRUIN vervaardigd, kan hiertoe dienen, die is digt en sterk. Daar zal ik de brieven inleggen. Gij zult eene goede gifte van den Koning onzen Heer erlangen, wel door hem ontvangen worden en welkom zijn." Dit alles werd door BELLIJN geloofd.

REINTJE liep naar binnen; hij nam de randfel en stak er de kop van LAMPE in, maar dit mogt BELLIJN niet weten.

Hij ging bij dezen en zeide: „Zie, hang de
ma-

Dat Lampen höved darinne stak.
 He ging to Belline, un sprak:
 Sèt, hänget den ränzel an juwen hals,
 Unde ik forbéde ju als unde als,
 Up dat ik ju nigt bidde forgeves,
 Nigt fhole ji besèn de fhrivt des breves.
 Wente desse breve hävve ik also
 Forwarded, darumme latet se to.
 Ji moten ók nigt den sak updôn,
 So wêrde ji fordenen fhenke un lôn,
 Wan it de koning so hävt gefunden,
 Dat de ränzel is togebunden
 In sodaner wíse, allé ik öme ju
 Hävve gedân to forwarende nu.
 Höret mi regt, it werd ju fromen,
 So wan ji för den koning kómen,
 Wil ji, dat he ju fhal hävven lèw,
 So fägget, dat ji fulven den brév
 Digteden, unde hävven gegeven
 Den râd, dat he so is gefhreven:
 Ji krigen lôn unde groten dank.

Belyyn werd frölik unde sprang
 Fan der stede, dâr he stôd,
 Hoger dan anderhalven fôt,
 Un sprak: Reinke, neve unde here!
 Nu wêt ik, dat ji mi dôn ere.
 Nu wêrde ik krigen fêr groten lov
 By al den heren in deme hov,
 Wan se sèn, dat ik so wol kan digten
 In fthonen wörden unde in fligten,
 Wowol de kunst nigt is by mi,
 Dat ik kan digten so wol allé ji:

Se

male om uwen hals; boven alles verbied ik u, dat gij het schrift van den brief inziet. Ik heb denzelven wel gesloten; — gij moogt ook de zak of tasch niet openen. Gij zult groot loon erlangen, wanneer de Koning de zegels vindt, zoo als ik haar aan u te bewaren heb gegeven. Let op mijne woorden! Het zal u voordeel doen, dat gij zoo bij den Koning komt. En wilt gij, dat hij u lief zal hebben, zeg hem dan, dat gij de steller zijt van den brief, en dat gij mij gediend hebt met uwen raad. Gij bekommt dan zeker goed loon en dank.”

BELLIJN sprong op van vreugde, meer dan anderhalf voet hoog. Hij sprak: „REINTJE-Neef! nu zie ik, dat gij mij eere bewijst. Nu zal ik grooten lof verwerven bij de Heeren ten Hove, als zij zien, dat ik zoo goed stellen kan en wel in zwerige woorden. Alhoewel ik niet zoo vlug ben met de pen als gij, zullen zij het echter meenen. Ik dank u van ganscher harten; wat is het goed, dat ik u zoo ver gevolgd ben, en wat raadt gij mij verder, vriend REINTJE? Zal LAMPE ook met mij gaan?”

„Neen

Se f'holen't dog menen! Ik danke ju geren!
It was gûd, dat ik ju folgede sus feren.
Nu wat rade jiforder, Reinke, frund?
Shal Lampe ôk medegân to desser stund?

Nên, sprak Reinke, wil ji it forstân,
Lampe kan nog nig't medegân,
Nu gât fôrhén in gudem gemake!
Ik wil Lampen nog etlike fake
Updekken, de nog fyn forholen.

Bellyn sprak: so fyt Gode befole!
Ik ga hen up mine fârd.
Sus hastede he fêr to hove-ward.

Als Bellyn dâr kwam, do was it middag.
De koning öme sus kome fag,
He fag ôk, dat de fulveste ram
Den ränzel drög, dên Reinke wägnam.
De koning sprak: fägget uns, Bellyn,
Fan wannen dat ji gekome fyn?
Wör is Reinke, ik mot ju fragen,
Dat ji sus finen ränzel dragen?

Bellyn sprak: koning, eddele here!
Reinke sprak mi frundliken fere,
Ik f'holde ju twe breve bringen,
Dâr stait in fan behänden dengen.
Alse de sin gedigt unde gefhreven,
Den råd hävve ik ütgegeven.
Dâr finde ji einen subtilen sin:

De

„ Neen — hervatte REINAART — LAMPE kan nog niet vertrekken. Gaat gerustelijk op reis. Ik moet aan hem nog eenige geheime zaken mededeelen.”

BELLIJN antwoordde: „ Zijt dan Godé bevolen. Ik zal dadelijk op reis gaan.” en zoo haastte hij zich om ten Hove te komen.

BELLIJN, verraden, komt aan het Hof. De Koning wordt vertoornd. IZEGRIM en BRUIN worden verlost.

Toen BELLIJN ten Hove kwam, was het middag. De Koning zag hem aankomen en tevens, dat hij den randfel droeg, welken REINTJE had medegenomen. NOBEL vroeg: „ Van waar komt gij en waar is REINAART, daar gij zijnen maal draagt?”

BELLIJN hernam: „ Edel Heer en Koning! REINTJE heeft mij vriendelijk verzocht, om aan u twee brieven te behandigen. Zij vermelden van gewigtige zaken. Ik heb gediend van raad voor zin en schrift, en gij zult er een fijnen geest in vinden; — beide zijn hierin.”

De fulven breve fint hyrin.

De koning fik nigt lange berêd,
Den Bever he förboden lêt,

De was notarius unde fyn klerk;
Bokerd hêt he, dit was fyn wärk:

He las de breve fan swarer sake,
Wente he konde mannige sprake.

He fande ôk na Hinzen unde sprak:
Sêt, wat Bellyn bringet in deme sak?

Do Bokerd, de bever, hadde upgedân
Den sak mid Hinzen fynem kumpân,

He tóg Lampen höved hyr út.

Do sprak he alfus overlûd:

Dit is tomalen ein feldfene brêv!

Wôr is de man, de dessen fhrêv?

We is, de des nigt en lövet?

Forware, dit is Lampen höved!

De koning un de koninginne
Worden forfhrekked in öreme sinne;

De koning slûg fyn höved nedder,

He sprak: agh, Reinke, hadde ik di wedder!

De koning mid der koninginne

Weren bede in swareme sinne.

De koning sprak: ik bin bedrogen!

Wo grote loggen hävt Reinke logen!

He rêp, unde was gans fere forärred,

So dat al de deren worden forféred.

Lupardus by deme koninge stund;

He was des koninges nageboren frund.

He sprak: wat is dog dit gewêrd,

Dat ji ju fus fere forfêrt,

Alse were de koning ôk dôd?

La-

De Koning bedacht zich niet lang. Hij liet BOKERT (den Bever) roepen; zijn notaris en klerk (schrijver). Deze moest doorgaans de brieven en andere stukken voorlezen en verstond vele talen. De Koning zond ook om HINZE en sprak vervolgens: „ Ziet wat BELLIJN in dezen zak mede brengt.”

BOKERT en HINZE openden de tasch. De eerste haalde er het hoofd van LAMPE uit, en zeide: „ Dit is wel een zonderlinge brief en wie is de schrijver? wie zal hem geloof weigeren? Het is waarlijk de kop van LAMPE!”

De Koning en de Koningin waren verschrikt. De eerste schaamde zich over zijn bedrijf en zeide: „ Ach REINTJE! had ik u wederom hier!” Beide waren zeer bedroefd. De Koning zeide: „ Ik ben bedrogen; en welke groote leugens heeft REINAART mij voorgespiegeld!” Hij brulde van toorn en was zoo woedend, dat alle de dieren er van vervaard waren.

De Panther, verwant aan den Koning, en den naasten in rade verhief zijne stem en zeide: „ Waartoe zoo vele schrik en beweging, alsof de Koning dood ware; — laat deze vertooning van rouwe na. Hervat ook den moed, Heer Koning! Gij zou-

Latet faren desse ruwe grôt;
 Gripet enen môd, it is anders fhande!
 Sy ji niget here fan deme lande?
 It is jo under ju al dat hyr is!
 De koning sprak: is dat fo wis,
 So latet ju dat nèn wonder fyn,
 Dat nu myn hârte lidet pyn,
 Edder dat ik fns hævve misgelât.
 Mi hävt mid sineme böfen berâd
 Ein kwâd fhalk fo fêrne gebragt,
 Dat ik mine frunde hævve forwragt,
 Den stolten Brunen unde Ifegrim!
 Dat ruwet mi in deme harten myn.
 Dat wil fêr an mine ere gân,
 Dat ik fo fele hævve misgedân
 Tegen mine allerbâften barone,
 Unde ik deme kwaden horenfone
 Also fele fholde betruwen.
 Men it kwam al to by miner fruwen:
 Se bad for öme fo fele toforen;
 Dat ik öre bede moſte horen,
 Dat is mi lêd, al is it to ſpade!
 Al öre råd kumt mi to kwade.
 De Lupard ſprak: horet mi, koning, here!
 Mojet ju darumme niget altofere.
 Is dâr misgedân, men fhalt fönen,
 Men fhal dem wulve, unde Brune, dem könen,
 O'k Giremode, der fruwen fyn —
 Dessen fhal men geven den ram Bellyn;
 Wente he bekende fulven openbâr un blôt,
 Dat he råd gav to Lampen död.
 Dit fhal he wedder betalen un kopen!

Dän-

det u aan schande blootstellen. Zijt gij geen heer van den Lande, en staat alles, wat zich hier bevindt, niet onder u?"

De Koning hernam: „Indien dit alzoo ware, het zal u echter niet kunnen verwonderen, dat mijn hart pijn lijdt, of dat ik een droevig gelaat toone. De looze schalk heeft het met zijne booze raadgevingen zoo ver gebragt, dat mijne vrienden, BRUIN en IZGRIM, in lijden zijn gekomen. Dit berouwt mij nu van ganscher harten, en het zal mij ook in mijne eere te na gaan, dat ik zoo veel misdaan heb aan mijne getrouwste Baronnen, en dat ik aan den loozen vos zoo veel vertrouwen heb geschonken. Het is alles aan mijne vrouw te wijten. Zij had voorlang voor hem gebeden, en dat ik aan hare voorspraak gehoor heb gegeven, dit doet mij leed, maar het is nu te laat.”

De Panther sprak: „Hoor mij, Heer Koning! Bedroef u over deze zaak niet te veel. Is er iets misdaan, men zal verzoening doen. Geef BELLIJN (den ram) tot eenen zoen aan BRUIN, IZGRIM en GIEREMOED. Hij zelf bekende vrijwillig, dat hij den raad heeft gegeven, tot den dood van LAMPE, en dit zal hij nu met de hals betalen en boeten. Daarna zullen wij allen op REINAART afgaan, en slagen wij in onzen wensch, dan geraakt hij gevangen — en dan geene woorden meer; dan zal hij hangen. Hij heeft zijne tong zoodanig te wil, dat komt hij te sprake, hij nooit aan de galg zal komen.

Dänne willen wi alle na Reinken lopen;
 Köne wi, he fhal wêrden gefangen,
 Unde nigt fele wôrde, men fôrd uphangen!
 Went he kan sine wôrde fo fligt,
 Kunt he to wôrden, men hanget öme nigt.
 Mid desser sone, dat wêt ik wal,
 Brunen unde Ifegrim wol nögen fhal.

Alfe dit de koning hadde gehôrd,
 He sprak to deme Luparde fôrd:
 Ik wil dôn na juweme råd,
 Hyrumme bede ik ju, dat ji gât,
 Halet uns hêr de beden heren;
 Men fhal se wedder mid groten eren
 By uns fâten in den råd.
 Ik bede ôk, dat ji des nigt en lât:
 Ji fholen fôrboden alle de deren,
 De hyr lateften to hove weren.
 Men fhal ön allen laten forftân,
 Wo falfhliken Reinke is entgân,
 Un wo Bellyn un Reinke, de rodê,
 Lampen hävven gebragt tom dode.
 Ein islik fhal ôk Ifegrime, deme wulve,
 Wêrdigheid dôn, unde Brunen dat falve.
 De söne fhal fyn, fo ji hävven gefägd,
 Bellyn, de forräder, un alle fyn flägd.
 Do ging de Lupard altohand,
 Där he Brunen unde Ifegrim fand.
 Se legen gebunden, un worden gelôft.
 He sprak: ik bringe ju guden trôft,
 Dârto des koninges faft gelede.
 Forftât mi regt, ji heren bede,
 Hävt myn here tegen ju misgedân,

Dat

Met dezen zoen, zullen naar mijn oordeel
BRUIN en IZEGRIM zeker te vreden zijn."

Zoodra de Koning dit vernomen had, zeide hij
aan den Panther: „Ik zal uwen raad volgen. Ik
verzoek u, dat gij bij de beide Heeren gaat en
ze hier haalt. Ik zal ze met groot bewijs van
eere wederom in den Raad zetten. Gij zult ver-
der alle dieren, die onlangs hier ten Hove waren,
ontbieden; men zal aan hen allen bekend maken,
met hoe veel valscheid REINTJE het heeft we-
ten te ontkomen, en hoe hij en BELLIJN LAMPE
hebben omgebrigt. Elk hunner zal ook BRUIN
en IZEGRIM hulde bewijzen. BELLIJN de verra-
der en zijn geheel geslacht zullen tot verzoening
dienen.

LUPARDUS ging spoedig naar de gevangenis,
waar BRUIN en IZEGRIM gebonden lagen. Hij
ontfloeg ze en zeide: „Ik breng u goeden troost
en daarbij des Konings bevel tot vrijheid en vrij
geleide. Verstaat mij wel. Heeren! Heeft de Ko-
ning zich tegen u vergrepen, het is hem leed,
en hij laat u weten, dat hij u tevrede wil stellen.

Dat is öme léd , unde he lät ju forftân :
 He wil , dat ji tofreden fyn ,
 Uude entfangen tor söne den rambok Bellyn ,
 Dárto fyn flägte unde al fiue mage
 Fan nu an wente tom jungelsten dage .
 Taftet de an ane alle geld ,
 Is it in deme wólde , edder up deme feld .
 Nog givt ju dárto mines heren gnaden
 Reinken , de ju hävt forraden :
 Den moge ji ane jennige klagt
 Forfolgen mid aller juwer magt ,
 Reinken , fyn wyv , unde al fine magen ,
 So wór dat ji fe können belagen .
 Dit is ene fêr koftlike fryigheid ,
 De mi de koning ju fäggen heit .
 Dit wil füs hólden de koning ryk ,
 Unde fine nakomelinge ewiglyk :
 Ji möten forgeten alle f' hulde ,
 Unde fwären öme fast juwe hulde .
 Dit moge ji dôn mid groter ere .
 He misdait tegen ju nummermere ,
 Nemet dit an , ik rade , dat ji it dôn .

Alfus word gemaked de fôn
 By heren Luparde dessen to baten .
 Des moſte Bellyn den hals dár laten .
 Alfus werd Bellyns flägte alle dage
 Nog forfolged fan Ifegrims mage .
 Desse twydragt was alfo begund .
 Se forbiten fe nog , al wór fe kunt ,
 Unde nemen fast , fe dôn it mid regte ;
 Lämmer , fhape , ja alle Bellyns flägte ,
 Desse wêrden fan ön nigt gefhoned ,

O'k

Gij ontvangt BELLIJN tot een zoen, tegelijk met zijn geheel geslacht en zijne bloedvrienden van nu af tot op den jongsten dag. Gij zult ze mogen aantasten zonder geld in veld en bosch; en bovendien geeft hij REINAART, die u verraden heeft, in uw geweld, te gelijk met zijne vrouw en kinderen, waar gij hem ook kunt bezetten. Dit is een groot privilegie, hetwelk de Koning u geeft, en hij en zijne nakomelingen zullen u dit eeuwig en erfelijk gestand doen.

Gij moet ook al het leed vergeten en hem trouwe zweeren. Dit moogt gij in goeder eere doen. Hij heeft u nimmer misdaan. Neemt den raad, om dit te doen, goedwillig aan."

Aldus werd door den Panther ten hunnen voordeele de zoen gemaakt; zoo schoot BELLIJN het leven er bij in.

Sedert worden allen die tot BELLIJN's geslacht behooren, door IZEGRIMS kinderen vervolgd; de tweedragt begon toen en het bijten duurt voort, waar ze maar kunnen. Zij meenen, dat zij het met regt doen. De lammeren en schapeu worden zoo min als de rammen verschoond, en de tweedragt heeft nimmer opgehouden.

O'k werd de twydragt nummer forfoned.
 De koning lét forlängen den hov.
 Twelv dage, umme nog merer lov
 Brunen unde Ifegrim to dônde:
 So blide was he, dat he se sônde.

Alles werd door den Pausen ten haren voor-
 datte de naar gemakke, xoo schone haren heb-
 leven er bij in. De koning was in de
 Geden worden allen die ten haren
 behooren, door Isakus en Isakus verweerd die
 tweedragt begon toen en het haren dunt voort,
 wat zo naar kunnin. Zij manen, dat er
 met tegt doer. De Isakus en Isakus
 toe om als de Isakus verweerd, en de twee-
 dragt heeft nimmer ophoudet.

De Koning liet het Hofffeest voor twaalf dagen
verlengen, om aan IZEGRIM en BRUIN te meer
eere te bewijzen, zoo verheugd was hij dat de
zoen gefloten was.

REINKEN DE ME FOSSE

De Koning liet het Hofffeest voor twaalf dagen
verlengen, om aan IZEGRIM en BRUIN te meer
eere te bewijzen, zoo verheugd was hij dat de
zoen gefloten was.

De Koning liet het Hofffeest voor twaalf dagen
verlengen, om aan IZEGRIM en BRUIN te meer
eere te bewijzen, zoo verheugd was hij dat de
zoen gefloten was.

REIN-